

Heiko

Sprogligt og intellektuelt er han meget opvakt, og samtidig er han høflig og imødekommende. Hans sproglige udtryksevne tyder på en intelligenskvotient på 135. I skolen er han helt klart nummer et, og han har et godt forhold til lærerinden. Han er adoptivbarn, og for forældrene må det være en ren fornøjelse at have fået et sådant barn gennem en adoption.

Forældrene er et ældre, nærmest konservativt og socialt meget engageret ægtepar, der i adskillige år har ventet med længsel på at få opfyldt deres ønske om et barn. Det passer dem udmærket, at Heiko betragter det som et ideal at hjælpe de svage, og at han udvikler en stærk selværdstøelse. Derfor følger de ham gerne og lader ham hele tiden bestemme, hvad der skal snakkes om og hvilken slags mad, der skal serveres, og de beskytter ikke den yngre datter mod hans permanente formynderi, eller reure - herskesygge. De finder det helt i sin orden. Kun når det udarter til noget tvangsmæssigt, finder de det uhyggeligt.

Da de adopterede den dengang 3-årige dreng, var deres største bekymring, om han nu også ville kunne udvikle en harmonisk, jeg bevidsthed. Hverken for faderen, der er dommer, eller for moderen, der er tidligere socialarbejder, er lovmæssighederne i personlighedsudviklingen noget fremmed.

De var overbevist om, at barnet havde lidt under mangel på tryghed, idet det var kommet til verden som uønsket barn af en enlig kvindelig studerende, der ikke engang ønskede at se sit barn

En efterforskning i det pågældende børnehjem viste, at den lille Heiko ikke var blevet undertrykt, men snarere forkælet af alle de andre børn og af plejepersonalet. Mange børn havde projiceret deres eget utilfredsstillede behov for moderlig omsorg over på den lille Heiko. De bar omkring med ham, alt det han ville, og kælede med ham og legede med ham, lige så ofte han viste lyst til det. Hos adoptivforældrene fortsatte alt dette og blev yderligere forstærket. Allerede ved ankomsten til sit nye hjem bestemte han, at han kun ville spise pureret føde, selv om han elskede at tygge på tørre nudler. Bananer spiste han kun, når de blev moset med en kagegaffel. Blev de moset med en almindelig gaffel, ville han ikke spise dem. Når moderen tilbød ham lidt mere fast føde, blev han helt hysterisk, han skreg og sparkede hende.

1. Kognitiv analyse 2. Emotionel - "

Han ville gerne bæres, men aldrig på en måde så der opstod øjenkontakt, kun med ryggen til den, der bar ham. Hvad det drejede sig om for ham, var at se og at blive båret omkring frem for at mærke nærheden og kropskontakt.

For at forebygge en eventuel jalousi i forbindelse med den nye adoption fik Heiko indprentet (sådan som det er normalt ved en familieførelse), at han nu var den store, og at han gerne måtte hjælpe med at passe den lille. Heiko befandt sig fint ved denne rolle, han blev tildelt. Han mærkede, at han i forhold til sin lillesøster overhovedet ikke kom til kort m.h.t. anerkendelse, opmærksomhed og kærlighed, tværtimod fik han bestandigt at vide, at han var vigtigere og stærkere end sin søster. Ud over den bestandige omhed og ønskerne, der altid blev opfyldt, fik han nu følelsen af at være en suveræn hjælper. Fra dette tidspunkt blev ikke blot det at være den stærkeste, men også det at hjælpe og at yde en indsats en garanti for hans sikkerhed. Når husets venner kom på besøg, følte de det, som om de blev modtaget i audiens hos en nådig lille konge. Det var ham, der styrede samtalen med sine gammeltkloge spørgsmål. Efftersom han opførte sig pænt (når der var gæster til stede, turde moderen ikke andet end at servere pureret mad for ham) og på grund af hans forhistorie var alle imødekomende over for ham.

BILAG: Heiko fra Jirina Prekop: "Den lille tyrann".